ఏలియా

మధ్యాహ్నం భోజనాలయ్యాక లెక్కల క్లాసు మొదలు కావలసి ఉంది. మాస్టారింకా రాలేదు.

మా స్కూలు ఫయినలు 'ఎ' సెక్షను హెడ్మాస్టరు గారి గది పక్కనే ఉండటాన క్లాసులో మాస్టార్లు లేకపోయినా క్లాసు నిశ్శబ్దంగానే ఉంటుంది. అవతలి క్లాసులంత గొడవగా ఉండదు. బెంచిలో నా పక్కనే కూర్చునే ఏలియా టిఫిను బాక్సు కడుక్కున్న తర్వాత నా కూడా రాలేదు. ఏ మాస్టారయినా ఏ పనయినా చెప్పారేమో?

ఏలియా నేను ఒక వయసు వాళ్లం. గతనాలుగు సంవత్సరాల నుండి స్నేహితులం. ఒకే పేటలో ఉంటుంటాం. మేము ఉండే వీధికి రెండు వీధుల అవతల ఏలియా వాళ్లు ఉంటున్నారు. స్కూలుకు ఇద్దరం కలిసే వెళ్తాం. కలిసే తిరిగి వస్తుంటాం. స్కూల్లో కూడా కలిసే తిరుగుతుంటాం. నేను నల్లగా, సన్నగా ఉంటాను. ఏలియా ఎర్రగా నాకన్నా పొడుగ్గా లావుగా ఉంటాడు. నేను సన్నగా ఉంటానని ఏ ఆటలో తీసుకునేవారు కాదు. అరవడానికి, చప్పట్లు కొట్టడానికి, ఈలలు వేయడానికి, ఎవరితోనయినా పోట్లాడడానికి మటుకు నన్ను ఉపయోగించుకునే వాళ్లు. ఏలియాకు ఆటలు వచ్చుకాని ఆటల మీద ఎటువంటి శ్రద్ధ చూపించేవాడు కాదు–డ్రిల్లు మాస్టారు పట్టుకుని ఆడిస్తే తప్ప, చివరి గంట కొట్టగానే పుస్తకాలు సంచిలో సర్దుకుంటూ, "పద, వెళ్లిపోదాం" అని తొందరపెడుతోంటే కాదన బుద్ధి అయ్యేది కాదు, వాడికి ఇంటికి ఎప్పుడు వెళ్లిపోదామా అనుకోడానికి కారణం ఉంది. వాడి తల్లి మూడు సంవత్సరాల కిందట చనిపోయింది. వాళ్ల నాన్న మళ్లీ పెళ్లి చేసుకోలేదు. వాడికో తమ్ముడు, చెల్లెలు ఉన్నారు. వాళ్లను చూసుకోవడం, స్కూలు నుండి ఇంటికి రాగానే వాళ్లచేత హోం వర్కు చేయించడం, వంటా వార్పూ చూసుకోవడం అన్ని బాధ్యతలు తనే ఓపికగా చేస్తుండేవాడు. వాళ్ల నాన్న పేరున్న పుగాకు కంపెనీలోని ఆఫీసరు

కారుకు డ్రయివరు. ముక్కోపి. ఆయన ఉండగా వాళ్లింటికి వెళ్లడం నాకు భయంగా ఉండేది. పిల్లలు ఏ చిన్న తప్పు చేసినా బెల్టు తీసికొడ్తాడు. ఏమాత్రం కనికరం చూపడు. నాకు చాలా బాధవేసేది. తమ్ముడినీ, చెల్లెల్ని కొడుతోంటే ఏలియా అడ్డం వెళ్లి ఆ బెల్టు వాళ్లకు తగలనీయకుండా తను తినేవాడు. "నాన్నా నన్నుకొట్టు, వాళ్లను కొట్టకు నాన్నా. ఆ తప్పంతా నాది" అంటూ వాళ్ల తప్పులు తన మీద వేసుకునేవాడు.

మొదట్లో చుట్టుపక్కల ఇళ్లవాళ్లు ఆయన ఏలియాను కొడుతోంటే అడ్డం వెళ్లి ఆపబోతే, "ఇది మీ ఇంటి విషయం కాదు. నా ఇంటి విషయం. మీ ఇంట్లో ఏదయినా జరుగుతున్నప్పుడు నేను జోక్యం చేసుకున్నానా?" అంటుండేసరికి ఆ కుటుంబం గురించి పట్టించుకోవడం మానేశారు. ఏలియా రెండు మూడు రోజులకు ఒకసారయినా దెబ్బలు తింటున్నా మాటవరసకయినా నాతో ఎప్పుడూ చెప్పలేదు. వాడి ఆత్మన్యూనతా భావం ముట్టుకోవడం నాకు ఇష్టం లేక నేనెప్పుడూ ఆ మాట ఎత్తేవాడిని కాదు. అమితమయిన జాలి వేసేది. ఇద్దరు ముగ్గురు నన్ను అడిగారు. కాదన్నాను. నలుగురిలో వాడు చులకన కావడం నాకు ఇష్టం లేదు.

ఏలియా తెలివిగలవాడు. ప్రతి సబ్జక్ట్‌లోనూ నూటికి తొంబయి మార్కులు పయిగా తెచ్చుకొనేవాడు. లెక్కల్లో అయితే వందకు వంద తప్పనిసరిగా వచ్చేవి. మా మాస్టార్లకు మరీ ముఖ్యంగా మా హెడ్‌మాస్టరు గారికి ఏలియా అంటే చాలా ఇష్టం. గౌరవంగా చూసేవాళ్లు. మొదట్లో నాకు లెక్కలు వచ్చేవి కావు. నూటికి నలభయి మార్కులు వచ్చాయంటే మా ఇంట్లో అందరూ ఆశ్చర్యపోయేవారు. లెక్కలంటే నాకు ఉన్న భయం పోగొట్టి నా చేయి పట్టుకుని ముందుకు తీసుకు వెళ్లింది ఏలియానే. వాడు నాతో తప్ప ఎవరితోనూ ఎక్కువ మాట్లాడే వాడుకాదు. నా కది గర్వంగా ఉండేది.

లెక్కల క్లాసు అయిపోగానే ఏలియా నా దగ్గరగా వచ్చి నా కుడిచేతిని నా చేతుల్లోకి తీసుకున్నాడు. ఏ విషయం గురించో భయపడుతున్నట్టు అనిపించింది. "నీతో ఒక సంగతి చెప్పాలి. బయటకు వస్తావా?" అన్నాడు. వాడి ముఖంలో బాధ కనబడుతోంది. సామాన్యంగా వాడు ఉద్వేగానికి లోనుకాడు. "పద" అని లేచి వాడి కూడా క్లాసు గది బయటకు వచ్చి నడుస్తూ, "ఏమయింది?" అడిగాను.

వరండా చివరికంటా వచ్చి పిట్టగోడకు ఆనుకుని నుంచున్న తర్వాత చిన్నగా అన్నాడు, "నా పెన్ను పోయింది".

"మూడు రోజుల కింద మీ నాన్నగారు కొనిచ్చిందేనా?"

తలూపాడు.

"ఎక్కడ పోయింది?"

"చెట్టుకింద కూర్చుని మనం భోజనాలు చేస్తున్నప్పుడు పోయి ఉండాలి."

"జేబుల్లో ఉందేమో చూసుకున్నావా?"

"చూశాను. లేదు" అని నాముందే నిక్కరు, చొక్కా జేబుల్లో చేతులు పెట్టి జేబుల్లో ఉన్నాయన్నీ బయటకు తీసి నాకు చూపిస్తూ, "లేదురా" అన్నాడు.

"పద. మనం భోజనం చేసిన చోటుకు వెళ్లి వెదుకుదాం."

"అక్కడంతా వెదికాను. చాలా సేపు చూశాను. అందుకే క్లాసుకు తిరిగి రావడం ఆలస్యం అయింది" అని తల అడ్డంగా ఆడించి, "ప్చ్. దొరకలేదు" అన్నాడు.

"ఒక పని చేద్దాం".

ఏమిటన్నట్టు చూశాడు.

"హెడ్మాస్టరుగారి దగ్గరకు వెళ్లి చెబుదాం".

"ఆయనేం చేయగలడు?"

"నీ కొత్త పెన్ను పోయిందని సర్క్యులర్ తీసుకుందాం".

"ఇస్తారా?"

"నువ్వు నాతోరా. నేనిప్పిస్తాను. నా ముఖం చూసి కాదు. నిన్ను చూసి ఇస్తాడు. రా" అని రెండడుగులు ముందుకు వేశాను. ఏలియా కదలలేదు. పిట్టగోడకు ఆనుకునే ఉన్నాడు. వెనక్కి వచ్చి, వాడి చేయి పట్టుకుని, "నువ్వు నాకూడా వచ్చి నా పక్కనే ఉండు, మిగతా పనులు నేను చేసుకుంటాను." అన్నాను. చదువులో వెనకయినా మిగిలిన విషయాల్లో ముందుంటాను.

హెడ్మాస్టరు గారి గదిలోకి నడిచాను. 'నేను లోపలికి రావచ్చా సార్?' అని అడిగి అనుమతి తీసుకుని ఆయన గదిలోకి రాకపోతే చిరాకుపడి అరుస్తాడు. అడగకుండా ఆయన గదిలోకి మేం వచ్చినందుకు నా వంక కోపంగా చూస్తూ ఏదో అనబోయాడు. కాని, నా పక్కన ఉన్న ఏలియాను చూశాక ఏమీ అనలేదు. ఒక్క గుక్కలో జరిగింది చెప్పేసరికి ఆయనకూ జాలివేసింది. "అయ్యయ్యో" అని బల్లసొరుగులోంచి తెల్లకాయితం తీసి, దానిమీద నాలుగు వాక్యాలు చకచక రాసి, "ఇలా రాశాను. వినండి. స్కూలు ఫయినల్ 'ఎ' సెక్షన్ విద్యార్థి బి.కె.ఏలియా తన కొత్త గోధుమ రంగు రేనార్ పెన్ను భోజన విరామ సమయంలో పోగొట్టుకున్నాడు.

దొరికిన వాళ్లు దాన్ని అతనికి వెంటనే తిరిగి ఇచ్చేయమని విజ్ఞప్తి చేస్తున్నాను. చాలుకదూ, ఇంకేమయినా రాయమంటావా?" ఏలియాను చూస్తూ అడిగాడు.

"చాలండి" అన్నాడు ఏలియా.

హెడ్మాస్టరుగారు చివర సంతకం పెట్టి, రబ్బరుస్టాంపు వేసి, "ప్రతి క్లాసుకు వెళ్లండి. ఏ క్లాసూ వదలొద్దు. ఒక వేళ క్లాసులో మాస్టారు లేకపోతే క్లాసు మానిటర్ కిచ్చి నేను చదివి పిల్లలకు వినిపించమన్నానని చెప్పండి. ఏలియాతోపాటు నువ్వు కూడా వెళ్లరా.... బంట్రోతు లేడు. పోస్టాఫీసుకు పంపించాను. ఉండుంటే వాడినే పంపించే వాడిని. అన్ని క్లాసుల్లో చదివించండి. తప్పకుండా దొరుకుతుంది. దొరకగానే వచ్చి నాతో చెప్పడం మర్చిపోకు" అన్నాడు.

తలూపి బయటకు వచ్చి ఏ క్లాసూ వదలకుండా సర్క్యులర్ చదివించాం. లాభం లేకపోయింది. కొత్త పెన్ను దొరికితే ఎవరు తిరిగిస్తారు? నిరాశ పడ్డాం. దొరకలేదన్న సంగతి హెడ్మాస్టరుగారికి చెబుదామని ఆయన గదికి వెళ్ళాం. లేడు. బయటకు వెళ్లాడని బంట్రోతు చెప్పాక నీరసం వచ్చింది.

బడి వదిలి పెట్టాక ఆశ చావక మేం ఎక్కడయితే కూర్చుని భోజనం చేశామో అక్కడ ఆ చుట్టుపక్కల, మంచి నీళ్ల టేంకు దగ్గర ముప్పావు గంటపాటు వెదికాం. పెన్ను దొరక లేదు. ఏలియాకు విసుగు పుట్టిందేమో, "చాల్లేరా, ఎవరి చేతిలోకో వెళ్లిపోయింది.... వెళ్దాం పద...." అన్నాడు.

పుస్తకాల సంచులు భుజాలకు తగిలించుకుని ఇంటి ముఖం పట్టాం. పెన్నుపోయినందుకు ఏలియాలో అంతకు ముందున్న ఉదాసీనత తగ్గింది కాని సంతోషంగా మటుకు లేదు. నడుస్తున్నాం. మేమిద్దరం ఉన్నప్పుడు వాడే ఎక్కువగా మాట్లాడుతూ ఉంటాడు. నేను వింటుంటాను. వాడికి చాలా విషయాలు తెలుసు. వాళ్లనాన్న ఊళ్లో లేనప్పుడు స్టేట్ లైబ్రరీకి వెళ్లి పుస్తకాలు చదువుతూ ఉంటాడు. నన్నూ రమ్మనేవాడుకాని వాడిలా గంటల సేపు కూర్చుని పుస్తకాలు చదివే ఓపిక నాకు లేదు. రెండు మూడు సార్లు మటుకు వెళ్లాను. ఆ తర్వాత నా వలన కాలేదు.

నడుస్తూ వాళ్ల అమ్మ గురించి ఆలోచిస్తున్నాడనుకుంటాను, "మా అమ్మ చాలా మంచిదిరా" అన్నాడు. వాళ్ల అమ్మ బతికి ఉండగా చాలాసార్లు వాళ్లింటికి వెళ్లాను. వెళ్లినప్పుడల్లా నన్ను ఆప్యాయంగా పలకరించి తినడానికి ఏవయినా ఇచ్చేది. ఆమె ఇల్లు కదిలి బయటకు రావడం నేనెప్పుడూ చూడలేదు. ఏలియాలా చాలా తక్కువ మందితో మాట్లాడేది.

"నీ పెన్ను పోయిన సంగతి మీ నాన్న గారికి తెలియనీయకుండా ఉంచలేవా?" అడిగాను. తక్కువ ఖరీదు పెన్ను అయి ఉంటే మా అమ్మ దగ్గరో నాన్న దగ్గరో ఏదో మిష మీద డబ్బులు తీసుకుని వాటితో ఏలియాకు పెన్ను కొనిచ్చేవాడిని. అంత డబ్బు నాకు ఇవ్వరు.

ఏలియా తల అడ్డంగా ఆడించి "ఉంచలేను. కష్టం. పోగొట్టుకున్నందుకు నాన్న నన్ను చంపేస్తాడురా..." నవ్వుతూనే అన్నాడు.

ఆ నవ్వులో నాకు ఎటువంటి బాధ కనిపించలేదు.

స్టేషను చేరుకున్నాం. స్టేషను దాటితే మా పేట వెళ్లేదారి వస్తుంది. స్టేషను మీంచి మాకు అడ్డదారి లేకుంటే చుట్టూ తిరిగి వెళ్లాలి. దూరం అవుతుంది. మేం చేరుకున్న సమయానికి తెనాలి వెళ్లే బండి మొదటి ప్లాట్‌ఫాం మీద బయల్దేరడానికి సిద్ధంగా ఉంది. సిగ్నలిచ్చి ఉంది. సామాన్యంగా ఆ బండి వెళ్లిపోయాక గాని మేం పట్టాలు దాటి మొదటి ప్లాట్‌ఫాంకు వెళ్లం.

ఇంటికి వెళ్లడానికి ఏలియా తొందర పడుతున్నాడనుకుంటాను, "ఈ బండి ఎప్పుడు బయల్దేరుతుందో, ఏమో? చివరి కంపార్టుమెంటు వెనక నుండి వెళ్దాం" అన్నాడు.

అటూ ఇటూ చూశాను. రెండో లయిన్లోకి ఏ బండీ వస్తున్నట్టు లేదు. "సరే" అని పట్టాల మీదకు వచ్చాను. నా వెనకే ఏలియా దిగాడు. రెండు లయిన్ల మధ్య ఉన్న సన్నదారి మీదకు వచ్చి నడవడం మొదలెట్టాను. వాడునా వెనకే నడుస్తున్నాడు. నేను దేని గురించో అడుగుతున్నాను. వాడు జవాబు చెపుతున్నాడు. మరో రెండు కంపార్టుమెంట్లు దాటితే బండి చివరికి వచ్చేస్తాం.

ఇంజను కూతవేసి కదిలింది. ఆగాను. అప్పటి వరకు నాతో మాట్లాడుతున్న ఏలియా ఏం మాట్లాడక పోవడంతో వెనక్కి తిరిగి చూశాను. పుస్తకాల సంచి దారిలో పడి ఉంది. బండికిందకు వెళ్లిపోయాడు. నా గుండె ఝల్లుమంది. వాడింత ఘోరానికి ఒడికడతాడని నేను ఊహించలేదు. ఏమాత్రం అనుమానం వచ్చినా వాడి పక్కనే ఉండి చేయిపట్టుకుని వదిలి ఉండేవాడిని కాదు. ఏడుస్తూ అరవడం మొదలెట్టాను. బండిలో ఉన్నవాళ్లు, రెండో ప్లాటుఫాం మీద ఉన్నవాళ్లు అరవడం మొదలెట్టారు. బండిచక్రం ఏలియాను లాక్కుంటూ వెళ్తోంటే ఎవరూ ఏం చేయాలేకపోతున్నారు. ఏలియా కొట్టుకు లాడుతున్నాడు. చివరి కంపార్టుమెంటు దాటుతుండగా ఏలియా శరీరం రెండుగా విడిపోయింది. పేగులు బయటకు

వచ్చేశాయి. పట్టాల నిండా రక్తం చూడలేక వాంతి చేసుకున్నాను. తట్టుకోవడం కష్టమయిపోతోంది. ఏడుస్తూ ఏలియా తల దగ్గరకు వెళ్లేందుకు ప్రయత్నం చేయబోతే ఎవరో నన్ను గట్టిగా పట్టుకుని పక్కకు తీసుకెళ్లారు. ప్లాటుఫాం చివర బండి ఆగింది. ఏలియా చనిపోయిన చోట జనం చేరుతున్నారు. నన్ను ఏవేవో ప్రశ్నలు వేస్తున్నారు. దేనికీ సమాధానం చెప్పలేకపోతున్నాను.

పోలీసులు వచ్చాక శవాన్ని రెండోనెంబరు ప్లాట్‌ఫాం మీద ఒక పక్కగా చేర్చి దుప్పటి కప్పి పంచనామా మొదలుపెట్టారు. ఏలియా చనిపోయిన వార్త అందరికీ తెలిసిపోయినట్టుంది. ఏలియా తండ్రి, మానాన్న, మా స్కూలు హెడ్మాస్టరు గారు, అయిదారుగురు టీచర్లు, మా పేట కుర్రాళ్లు వచ్చారు. ఏలియాతో చివరి వరకు నేనున్నాను కాబట్టి నన్నెటూ వెళ్లనీయలేదు. తెప్పరిల్లుతున్నాను కాని ఏలియా చనిపోతున్న దృశ్యం నా మనసులో కదులుతోంటే ఎంత ఆపుకుంటున్నా దుఃఖం ఆగడం లేదు.

ఏం జరిగిందో, ఎలా జరిగిందో పూస గుచ్చినట్టు నేను చెబితే ఒక పోలీసు రాసుకున్నాడు. ఇంకో పోలీసు శవం నిక్కరు జేబుల్లో ఉన్న ఒక్కొక్క వస్తువును బయటకు తీస్తోంటే మరో అతను వస్తువుల పేర్లు వరసగా రాసుకుంటున్నాడు. జేబుల్లోంచి బ్లేడు, రెండు రబ్బర్లు, షార్పనరు, నాలుగు రంగు పెన్సిళ్లు, రెండు మామూలు పెన్సిళ్లు, రుమాలు, చాక్లెట్‌లు ఏవేవో చిన్న చిన్న వస్తువులు ఉన్నాయి. ఎవరూ ఏం మాట్లాడడం లేదు. గాలి నిశ్శబ్దంగా బిగుసుకు పోయినట్టుగా ఉంది.

"అంతేనా?" రాసుకుంటున్న అతను అడిగాడు.

"అంతే".

"వెనక జేబులో ఏమయినా ఉన్నాయేమో చూడు" దుప్పటి కొద్దిగా పయికెత్తి చేయి మరింత లోపలికి పోనిచ్చి అరనిమిషం తర్వాత చేయి బయటకు తీశాడు. అతని చేతిలో రేనార్ పెన్ను ఉంది.

❖ ఆదివారం వార్త, 21 డిసెంబర్ 2008